

ver vi en vedtagelse, som kun lægger an til at rose det, vi allerede har gjort.

Det synes jeg er lidt uopfindsomt og ærgerligt. Jeg vil hellere være konstruktiv som i det socialdemokratiske forslag og simpelt hen foreslå en redegørelse og derefter en handlingsplan. Det er vejen at gå.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så tror jeg, jeg kan sige tak til ordføreren. Nu ser jeg mig godt omkring; der er ikke flere, der vil spørge, og dermed bliver det nu videnskabsministeren, der kommer på talerstolen.

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Jeg skal gøre det ganske kort ved at sige tak for debatten og konstatere, at jeg ikke mener, der blev stillet et eneste spørgsmål til mig.

Til gengæld var der jo stor spørgelyst, og her må jeg sige, at regeringspartierne ordførere jo svarede helt perfekt, så der er ikke grund til at gå ind og gentage nogen af de ting. Måske kun lige et lille supplement til det, som fru Charlotte Fischer nævnte i forbindelse med situationen i Norden og koordinationen mellem de nordiske lande. Der kan det ikke siges ret meget mere præcist end fru Charlotte Dyremose sagde det, nemlig at vi er i en dialog, og vi har jo allerede fået en meget vigtig aftale med den svenske regering. Man har stor forståelse for, at vi nu ændrer på to områder, for så vidt angår de svenske medicinstuderende, nemlig således vi ændrer bonus A og laver en ny omregningstabel, to ting, som gerne skulle sikre en markant nedgang i antallet af svenske medicinstuderende allerede til sommer.

Jeg tror, det var hr. Jørgen Arbo-Bæhr, der nævnte det her med Finland, og der er også andre, der har talt om den her problemstilling i Nordisk Råd, men sandheden er jo, at i forhold til den problemstilling, vi står over for, er det jo kun svenskerne, det handler om. Ud over de 314 svenskere, der søgte sidste år, var tallene for Norge 64, for Island 20 og for Finland 4. Så derfor er det jo den svenske problemstilling, der er helt central, og der er vi i en meget fornuftig dialog med den nye svenske regering, som har været meget, meget hjælpsom i denne her sag. Og så kan jeg sige, at i Stockholm arbejdes der nu også på at øge dimensioneringen på de svenske universiteter, således at vi samlet set skulle få flere pladser i Norden.

Så har jeg lyst til at sige til hr. Rasmus Prehn, at nu er det heldigvis ikke sådan, at vi rækker tunge og siger skældsord af den helt hårde kaliber til hinanden herinde. Vi har nogle gode diskussioner. Men det er lige før, jeg vil bruge en af de kraftigste ved at sige, at det nærmer sig vrøvl, det, hr. Rasmus Prehn siger om en roseklub. Jeg tror, han er blevet inspireret af hr. Bjarne Laustsen, som startede med at omtale det her forslag til vedtagelse som en ros. Jamen, kære venner, jeg kan ikke se andet, end at det er konstateringer, og at det er en oprensning af de problemstillinger, som følger af debatten her i dag, omkring de enkelte personalegrupper, hvor der i allerhøjeste grad, synes jeg, er grund til at sætte fokus på den opgaveglidning, som hr. Torsten Schack Pedersen og også fru Charlotte Fischer pegede på i deres ordførertaler.

Der er en række ting, som vi fra regeringens side allerede har gjort og fortsat vil sætte fokus på, men der er altså også ting, der skal gøres ude omkring bl.a. i de danske regioner og på de mange arbejdspladser, hvor opgaveglidningen er et dagligt problem.

Så lad være med at kalde forslaget til vedtagelse for en roseklub, når det har et helt andet indhold, et relevant indhold, som man bør forholde sig til. Jeg synes, det vil være meget interessant, hvis Socialdemokratiet ikke kan stemme for det her forslag, når jeg tænker på, at man bl.a. fokuserer på de ting, der allerede er foregået omkring velfærdsforhandlingerne og nu også vil komme til at foregå omkring øget kvalitet i velfærden og den offentlige opgaveløsning her omkring.

Så skal jeg lige sige en ting til sidst, og det er, at det bliver fremstillet, som om man faktisk med en håndbevægelse kan skaffe flere læger i morgen, men sandheden er jo en ganske anden, og jeg bliver nødt til at understrege kraftigt, at de tal, der bliver nævnt af flere ordførere, jo ikke er prognosetal; nogle af dem er måske, men de centrale tal er i hvert fald ikke prognosetal, det er jo de vakante stillinger, der er. Derfor bliver man nødt til at se det i lyset af den forskel, der er, fra når man optager medicinstuderende, når de er kandidater på universiteterne, og når de så endelig er færdige med deres speciallægedannelse.

Der er der et tal, som jeg synes især hr. Rasmus Prehn, som var inde på det til slut, skal være opmærksom på, og det er, at for 15 år siden var der 300, der blev kandidater fra vores universiteter, og fra næste år og årene frem er tallet